

[Hauge.] mislykkedes. Venstre opgav Ævred, vi fik Valg, og saa blev det den socialdemokratiske Regerings Sag, det blev dens Pligt, dens første Opgave, en uafviselig Opgave, at bringe Orden i det Kaos, der i mange Aar havde hersket her i Landet paa Valutavæsenets Omraade. Og det var i Sandhed en vanskelig Opgave, vanskelig, baade politisk og teknisk, men Opgaven blev løst af den socialdemokratiske Regering. Men først da denne Opgave var løst, først da Kronen var bragt i Paritet, først da vore Valutaforhold var i Orden, var det muligt med nogen Fordel at konvertere Dollarlaanet. Havde vi beholdt de samme Tilstande som under Ministeriet Neergaard med en svingende Kronekurs, der laa helt nede ved 60, havde det været omsonst at prøve paa at konvertere Dollarlaanet, og jeg kan derfor sige, ligesom den højtærede Finansminister sagde, at vi Socialdemokrater vil meget have os frabedt, at man paadutter os, at vi kun evnede at leve paa Forgængerens Arbejde. Paa det Omraade, jeg her omtaler — og det var et vigtigt Omraade — stod vi paa bar Bund, og det forekommer mig, at den højtærede Minister burde glæde sig over, at den socialdemokratiske Regering turde, kunde og vilde paatage sig den vanskelige Opgave at løse Valutaspørgsmaalet i 1924. Opgavens Løsning lykkedes, men det førte ganske utvivlsomt senere til, at man fra anden Side var i Stand til at knække den socialdemokratiske Regering. Men det var Tidens Gerning, der da skulde øves; det var Socialdemokratiet, dette blev paalagt, og vi øvede den, og da den Gerning var gjort, kunde vi ogsaa konvertere det af Finansministeren optagne Dollarlaan til 8 pCt. og gjorde det med den Fordel, som nødvendigvis maatte følge af, at man havde optaget Laanet i en Periode, da Kronekursen var lav, men kunde afbetale Laanet, nu da man havde faaet Kronen i Paritet igen.

Den højtærede Finansminister gjorde nogle Bemærkninger om vort Statslaan. Jeg forstod ikke helt, hvad det var, Ministeren tilsigtede med sine Bemærkninger, men han sagde, saa vidt jeg erindrer fra Rigsdagstidende, at det var vist ikke muligt i det lange Løb at præstere et saa stort Nettoafdrag paa Statsgælden som det, der var præsteret i det sidste Par Aar. Jeg vil dog antage og haabe, at det maa blive muligt for Statskassen at klare den Nettoafbetaling paa vor Statsgæld, som følger af, at man præsterer de aarlige normale Afdragsydelse,

der skal præsteres paa hvert Laan. For 1929—30 er disse Ydelser opført til knap en Snes Millioner Kroner, altsaa ca. 1½ pCt., idet vor Statsgæld jo nu er betænkelig nær ved 1 400 Mill. Kr.

Jeg skal derefter give Ministeren Tilslutning til nogle Udtalelser, han har fremsat overfor det ærede Medlem Hr. Korsgaard med Hensyn til Møntens Regnskab. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard ønskede Møntens Regnskab overført til § 26, medens den højtærede Finansminister forsvarede den nuværende Opstilling, og jeg er tilbøjelig til at mene, at den højtærede Finansminister har Ret i sine Betragtninger. I det store og hele er Sagen jo ikke af større Vigtighed, det er nærmest en Formsag, men det forekommer mig altsaa rigtigt, at Møntens Regnskab bliver, hvor det er.

Ubetings Tilslutning kan jeg give den højtærede Finansministers Udtalelse om, at der ingen rimelig Grund er til at indføre en kostbarere Skillemønt end den, vi har, og det vilde være saa meget mere urimeligt, naar det, som Ministeren oplyste, vilde koste over 15 Mill. Kr. at gaa til en anden Legering. Heller ikke jeg kan se, at en forsølvet Tokrone skulde være mere ærlig eller bedre som Byttemiddel end den Tokrone, vi har. Allermindst ærlig kan da Sedlerne være. (Korsgaard: Der er dog Guld!). Ja, det er jo meget faa Lande, som bruger Guld i nogen Udstrækning i Cirkulationen, og det kan vel heller ikke være det ærede Medlem Hr. Korsgaards Mening, at vi skal lade Guldet flyde ud som almindeligt Byttemiddel. Noget saadant har jo heller ikke været Tilfældet her i Landet før, i hvert Fald ikke i den Tid, vi har levet.

Derefter vil jeg gerne gøre en Bemærkning til den højtærede Ministers Udtalelser om de Vanskeligheder, Mønten har haft med at faa Leveringer til Udlandet. Den højtærede Minister udtaler Sp. 1170, at vi nok har været i Stand til at konkurrere, men Ministeren tilføjer:

„Men hvad det nu kan skyldes, om det er, fordi man andetsteds har smurt bedre end vi — vi benytter jo ikke den Slags Midler her i Danmark, og en Minister har ingen hemmelige Fønds til Raadighed til den Art Ting —, saa er det i alt Fald ikke lykkedes os at opnaa Resultater af vore Tilbud paa forskellige Omraader, skønt de har været fuldt konkurrence-dygtige.“

Og saa nævner den højtærede Minister, at vi har faaet en Bestilling fra Finland.

Det forekommer mig, at denne Udtalelse maa betyde, at Danmark ikke kan